

respekteret i de budgetter, der blev vedtaget for indeværende år. Økonomien i kommunerne er bedre, end vi forudsatte, da vi indgik sidste års aftaler, og derfor skal aftalerne i år også give mulighed for fortsatte forbedringer i forhold til børnefamilier, sindslidende og i sygehusvæsenet.

Jeg er overbevist om, at det på denne baggrund også i år er muligt at indgå fornuftige aftaler med de kommunale parter under den samlede overskrift: Ansvarlig finanspolitik. Kommunerne skal selvfølgelig også bidrage *deres* til, at den samlede offentlige gæld efterhånden kan blive nedbragt. Det skylder vi – og her taler jeg om den offentlige sektor under ét – de kommende generationer.

Regeringen er indstillet på at sikre rammerne for en sådan politik i de forhandlinger, der går i gang i næste måned.

Forhandling

Kristen Touborg (SF):

Jeg vil gerne starte med at sige tak for finansministerens foreløbige besvarelse.

ISF anerkender vi, at det er regeringen, der fører forhandlingerne med de kommunale parter, og også, at der er grænser for, hvor detaljere man kan spille ud på nuværende tidspunkt. Men det må vel være af interesse for regeringen at vide, hvilket mandat den har at arbejde med, medmindre der selvfølgelig allerede foreligger en underhåndsaftale med De Konservative, der kan bære forhandlingsresultaterne med de kommunale parter igennem. Vi har tidligere i år været vidne til, hvordan regeringen har deponeret sit politiske manøvrerum hos De Konservative på det kommunale område, så man kan jo aldrig vide.

Jeg skal derudover understrege, at SF er enig med regeringen i, at vi skal arbejde frem mod balance på de indenlandske budgetter, men om vi når målet i 1997 eller 1998, er knap så afgørende for SF, når der er tale om sikring af den offentlige velfærd og der er så mange huller, der trænger til at blive udfyldt.

Jeg skal ikke lægge skjul på, at et af SF's mål med denne debat er at minde regeringen om de løfter, den har fremsat siden sin tiltrædelse. Jeg kan i flæng nævne nedbringelse af ventelisterne på sygehusene, bedre pleje og omsorg for de sindslidende, bedre tilbud til narkomaner, nedbringelse af arbejdsløsheden, bedre kollektiv trafik og bedre forhold for landdistrikterne.

Der kunne nævnes flere ting, men jeg vil i det følgende blot koncentrere mig om tre områder i primærkommunerne, der står med store problemer. Det er børnepasning, det er ældrepleje, og det er skoleområdet.

I den forløbne uge har det været den manglende indfrielse af pasningsgarantien, som har været i fokus. Selv om regeringen indtil flere gange fra denne talerstol har lovet, at pasningsgarantien ville træde i kraft med udgangen af 1995, og at Folketinget så sent som den 7. februar 1995 vedtog en dagsorden, der skulle sikre pasningsgarantien, står vi i dag ifølge KL med et udækket behov på ca. 16.000 pladser.

Man kan sige, at en del af det store efterspørgselsboom er delvis selvforskyldt som følge af regeringens forringelser af forældreorloven. Ifølge KL faldt tilgangen til forældreorloven med omkring 15.000 personer i fjor.

Men derudover synes jeg også, at regeringen har taget utrolig let på sit ord, når kommunale forhandlere, de pædagogiske organisationer og venstre side af Folketingssalen har sagt, at det ville koste penge, hvis pasningsgarantien skulle sikres, og at der var behov for en ekstra indsats på området. I stedet har man peget på alternative løsningsforslag f.eks. i form af åbne pædagogiske tilbud, private tiltag m.m., tilbud, som forældrene ikke ønsker i større omfang; forældrene ønsker et kvalitetstilbud bl.a. i form af daginstitutioner.

Regeringen kommer ikke uden om, at for at realisere pasningsgarantien skal der tilføres midler til etablering og drift af nye institutioner. Man kan altså ikke tale ventelisterne ned.

Samtidig mener jeg også, at der skal sikres nogle håndfaste garantier fra de kommunale parter, så de ikke kan undslå sig med henvisning til det kommunale selvstyre, men allerbedst ville det selvfølgelig være med en ændring af bistandslovens § 69.

Op til folketingsvalget mente Socialdemokratiet, at der burde bygges 5.000 ældreboliger om året, hvis man skulle leve op til nutidens efterspørgsel og sikre en ordentlig kvalitet i ældreplejen. Vi er *meget* langt fra dette måltal. I øjeblikket bygges der faktisk kun ca. 1.500 ældreboliger om året og det på trods af, at vi ved, at den ældste og mest plejekrævende del, dem over 80 år, er en befolkningsgruppe, der er stigende i de her år. Ifølge Finansministeriet vil det koste 1,3 mia. kr. pr. år at leve op til Socialdemokratiets valglofte.